

Βόλος 8 Μαΐου 2020
Του Σεραφείμ Αθανασίου
«ΚΡΕΜΑΣΤΙΝΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ»
(Στο καλό Τζιμάκο)

Με την σημερινή (8-5-2020) πληροφορία θανάτου του καθηγητού καρδιολογίας, στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, Κρεμαστινού Δημήτρη χιλιάδες ο κόσμος που λυπήθηκε για την απώλεια του εξαιρετού αυτού ανθρώπου και επιστήμονα ιδιαίτερα δε, συγκλονισμένοι πιστεύω πως είναι εκείνοι που από κοντά τον είχαν γνωρίσει.

Του ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
www.serathan.gr

Ποιο πολύ όμως πενθούν οι Ρόδιοι που έχασαν το φίλο τους, το γιατρό τους, τον καλό εκείνον άνθρωπο που τον θεωρούσαν κατά- δικό τους και ήταν περήφανοι γι' αυτόν.

Με τον Καθηγητή Κρεμαστινό γνωριζόμαστε οικογενειακά και θα μου επιτραπεί εδώ και εγώ να πω δυο λόγια για εκείνον τον καλό άνθρωπο.

Η σύζυγός μου, καταγόμενη από τον Πειραιά, μόλις τελείωσε τη Ράλειο Παιδαγωγική Ακαδημία αρχικά, το έτος 1950, διορίστηκε ως δασκάλα στο χωριό Ψίνθο της Ρόδου και μετά από ένα ή δύο χρόνια μετατέθηκε, στον Αρχάγγελο της Ρόδου. Εκεί, στις τάξεις που δίδασκε, είχε ως μαθητή της και τον μονάκριβο γιό του ζεύγους Θωμά και Αγγελικής Κρεμαστινού, τον Δημήτρη, με την μητέρα του οποίου και με την πάροδο των χρόνων είχαν γίνει αχώριστες φιλενάδες.

Πολύ γνωστή η οικογένεια του Φαρμακοποιού Θωμά Κρεμαστινού η οποία έχαιρε μεγάλης εκτίμησης όχι μόνο στον Αρχάγγελο αλλά και σε ολόκληρη την νήσο Ρόδο, ο δε γιός

τους, ο Δημήτρης (Τζιμάκο τον φώναζαν η μάνα του και η δασκάλα του) ήταν ένα πολύ καλό παιδί και αριστούχος μαθητής.

Τελειώνοντας το Δημοτικό και το Γυμνάσιο Αρχαγγέλου ανέβηκε στην Αθήνα για περαιτέρω σπουδές και επειδή οι γονείς του με τη δασκάλα του είχαν γνωριστεί καλά εκείνη τους πρότεινε ο Τζιμάκος τους να μένει στο δικό της σπίτι που βρίσκεται στον Πειραιά (Πασαλιμάνι) και στο οποίο τότε έμεινε η μεγαλύτερη στην ηλικία αδελφή της Βασούλα (κοσμοκαλόγρια) και πράγματι εκεί καταστάλαξε.

Δυο περίπου χρόνια έμεινε σε εκείνο το σπίτι και η Βασούλα σαν παιδί της πρόσεχε το Δημήτρη ο οποίος στη συνέχεια κάπου στην Αθήνα εγκαταστάθηκε συνεχίζοντας τις σπουδές του στην Ιατρική Σχολή.

Σαν νεράκι περνούσε ο καιρός και ύστερα από 7 ή 8 χρόνια παραμονής της στον Αρχάγγελο η Φωτούλα (που αργότερα την γνώρισα και έγινε σύζυγός μου) μετετέθη σε Σχολείο της πόλεως ρόδου στην οποία και εγώ υπηρετούσα ως αστυνομικό όργανο και τη φιλενάδα της την Αγγελική που μόνιμα έμεινε στον Αρχάγγελο σχεδόν καθόλου δεν την έβλεπε.

Από τη Ρόδο με μετάθεση για το Βόλο φύγαμε και, μια που τότε χιλιάδες λαού δεν μπορούσαν να προμηθευτούν τηλέφωνο, σαν του « λαγού τα τέκνα» και εμείς χαθήκαμε από καλούς συναδέλφους, φίλους και γνωστούς, όπως έγινε και με τους γονείς του Δημήτρη και αυτόν τον ίδιο.

Ο Δημήτρης Κρεμαστινός προόδευε, έγινε μεγάλος και τρανός πασίγνωστος καρδιολόγος και καθηγητής της Ιατρικής Σχολής κάνοντας τους γονείς του και όσο ζούσαν ευτυχισμένους όπως έτσι χαρούμενοι ένοιωθαν και οι Ρόδιοι για τον δικό τους άνθρωπο η δε δασκάλα του χαρούμενη και εκείνη

παρακολουθούσε από μακριά την εξέλιξη του μαθητή της και όταν απόκτησε και τηλέφωνο αραιά και που τα λέγανε δασκάλα και μαθητής.

Κάποτε και πριν χρόνια συνταξιούχος πλέον η Φωτούλα χρειάστηκε καρδιολογική εξέταση και ο γιός μου μέσω της γραμματείας του Ωνάσειου Ιδρύματος, στο οποίο ο Κρεμαστινός ήταν Διευθυντής της καρδιολογικής κλινικής, έκλεισε ραντεβού.

Ήρθε η ημέρα εξέτασης η σύζυγός μου με το γιό μου πήγαν στο Ωνάσειο και σε κάποια αίθουσα ασθενών οι νοσοκόμες γέμισαν το σώμα της φωτούλας καλώδια και βεντούζες καρδιολογικής υφής και φώναξαν τον καθηγητή Κρεμαστινό ο οποίος παρουσιάστηκε με ένα τσούρμο βοηθών του γιατρών κρατώντας στο χέρι του ένα φάκελο που προφανώς θα έγραφε τα στοιχεία της υπό εξέταση κυρίας.

Και να ο μικρός διάλογος:

Κρεμαστινός: Τι κάνει η κυρία που μας έρχεται από το Βόλο?

Και η Φωτούλα γεμάτη συγκίνηση που ύστερα από πολλά χρόνια στο πρόσωπό του έβλεπε τον παλιό μικρό μαθητή της, του απάντησε: Καλά Τζιμάκο μου, εσύ τι κάνεις?

Ο καθηγητής ακούγοντας το Τζιμάκο, που μόνο η μάνα του και η δασκάλα του στο Δημοτικό τον φώναζαν έτσι, άνοιξε διάπλατα τα μάτια του, κοίταξε καλύτερα τον φάκελο που κρατούσε στα χέρια του κατάλαβε ποια είχε μπροστά του για εξέταση και δίνοντας το φάκελο σε ένα βοηθό του έπεσε στην αγκαλιά της και άρχισε να κλαίει .

Το τι έγινε στη συνέχεια δεν είναι δυνατόν να περιγραφεί.

Ο καρδιογράφος κυριολεκτικά τσάμικο χόρευε και οι γραμμές του χοροπηδώντας ανεβοκατέβαιναν στις χιονισμένες βουνοκορφές και χαράδρες του Ολύμπου ή αν θέλετε του Παρνασσού, ο δε Καθηγητής έδωσε εντολή να σταματήσει η

λειτουργία του μηχανήματος που είχε πάρει φωτιά και από το Σώμα της Φωτούλας να βγάλουν βεντούζες και καλώδια, ενώ εκείνοι (δασκάλα και μαθητής) αγκαλιασμένοι έκλαιγαν.

Τα είχαν όλοι τους χαμένα και οι βοηθοί του γιατρού κοιταζόντουσαν, χωρίς να μιλάνε.

Κύριε καθηγητά η κυρία είναι συγγενής σας και έχετε καιρό να την δείτε? Τον ρώτησε ένας γιατρός.

Και εκείνος: Όχι δεν είναι συγγενής μου, στο Δημοτικό ήταν η δασκάλα μου.

Κάποια νοσοκόμα φώναξε το γιό μου το Ζήση που περίμενε στην αίθουσα αναμονής ο οποίος ανήσυχος έτρεξε στη μάνα του που τον ζητούσε ακολουθούμενος από τον φίλο μας και γνωστό συνταξιούχο τώρα Λυκειάρχη Βόλου κ. Δημητρόπουλο Αλέξανδρο (υπήρξε καθηγητής του γιού μου Ζήση) και που είχε πάει στο Ωνάσειο για μια εξέταση, καθώς και από τον επίσης οικογενειακό μας φίλο παπά-Μαρίνο πατέρα του Σεβασμιότατου Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ιγνατίου ο οποίος είχε συνοδεύσει στο Ωνάσειο το γιό μου και τη σύζυγό μου.

Έμαθαν το τι προ ολίγου είχε συμβεί, συγκινήθηκαν και εκείνοι βλέποντας τις όμορφες συνεχιζόμενες σκηνές και αφού στη συνέχεια όλοι μαζί πέρασαν αρκετή ώρα στο γραφείο του καθηγητού λέγοντας τα δικά τους και το τι νιώθουν δάσκαλοι και μαθητές όταν αναπολούν τα δικά τους περασμένα χρόνια και όταν όλα είχαν ηρεμήσει, έγινε και η ιατρική εξέταση της δασκάλας του.

Τον μαθητή της μεγαλογιατρό η Φωτούλα αραιά και που τον έπαιρνε τηλέφωνο στη γιορτή όμως του Αγίου Δημητρίου δεν την κρατούσα με τίποτα τον καλούσε και του έδιδε τις ευχές της.

Πριν δυο-τρία χρόνια, γιορτή Αγίου Δημητρίου, τον πήρε τηλέφωνο να του ευχηθεί τα χρόνια του πολλά.

Παρακολουθούσα τη σύζυγό μου που του μιλούσε και είχε συγκινηθεί επειδή εκείνος κάτι της έλεγε και είχε φορτιστεί. Άκουσα στη συνέχεια να του λέει μια ευχή που μου άρεσε γι' αυτό και την έμαθα απ' έξω και ανακατωτά.

«Να ζήσεις σαν τον Όλυμπο/ την Πίνδο και την Όσσα/ και για άλλα χίλια δυο βουνά/ που τα ξεχνά η γλώσσα».

Του ευχόταν και τα χείλη της έτρεμαν .Πήρα και εγώ τη κινητό από τα χέρια της να του ευχηθώ.

Κύριε Καθηγητά (έτσι εγώ τον έλεγα) Χρόνια σας πολλά.

- Σας ευχαριστώ κ. Σεραφείμ, μου απάντησε ο Καθηγητής με τρεμάμενη φωνή.

Σε λίγο δέχομαι ένα τηλεφώνημα από τον Ροδίτη φίλο μου, Γιώργο Μπακίρη.

Έλα Γιώργο, καλησπέρα , τι κάνεις?

Ρε συ, πες μου, προ ολίγου μήπως η Φωτούλα πήρε τηλέφωνο τον Κρεμαστινό?

Ναι γιατί, εσύ κοντά του είσαι?

Ξέρεις που ήμαστε ?

Όχι βέβαια και πως να το ξέρω ,στο κινητό του τον πήρε η Φωτούλα και μπορεί να είναι όπου θέλει.

Ήμαστε στη Ρόδο, στο ξενοδοχείο «ΡΟΔΟΣ ΠΑΛΛΑΣ» στο οποίο, για τη γιορτή του ο Κρεμαστινός δίνει δεξίωση και όλη η Ρόδος είναι εδώ να του ευχηθεί. Και εκεί που ήταν ευδιάθετος και γελούσε κάποια στιγμή δέχεται ένα τηλέφωνο και αμέσως τον είδαμε να βουρκώνει και εγώ που τόσο καλά γνωρίζω τον Τζίμη σκέφτηκα πως μόνο η Φωτούλα που ήταν δασκάλα του τον συγκινεί τόσο πολύ γι αυτό σε πήρα να δω αν έτσι έγινε.

Και πράγματι έτσι είχε γίνει τον συγκίνησαν τα λόγια και οι ευχές της δασκάλας του στο να ζήσει σαν τα ψηλά βουνά που δυστυχώς ούτε ο Παρνασσός, ούτε η Πίνδος, ούτε η Όσσα και ούτε χίλια άλλα δυο βουνά μπόρεσαν να προστατέψουν τον καθηγητή μας από τον τρισκατάρατο Κινεζικό ιό.

Αναφέρθηκα στα πάνω δυο περιστατικά που συνέβησαν μεταξύ εκείνου και της δασκάλας του για να υπογραμμίσω τις ευαισθησίες του Κρεμαστινού που δεν είχε ξεχάσει τα χρόνια που ήταν μικρός και που κοντά του, εκτός των άλλων δασκάλων του, υπήρξε και τώρα μια γριούλα που τακτικά προσευχόταν για τον Τζιμάκο της, τον μαθητή της, όπως πιστεύω προσεύχονται όλοι οι Δάσκαλοι για τους μικρούς μαθητές του στο να τους προστατεύει ο Θεός και να να ζουν με γερή καρδιά Ολύμπου ή Παρνασσού.

Τα δε παιδιά τους και εκείνα ανταποκρίνονται στις ευαισθησίες των δασκάλων τους τους οποίους δεν ξεχνούν όπως έκανε και ο κ. Καθηγητής που βλέποντας τη δασκάλα του ξέχασε τις περγαμηνές του και έπεσε στην αγκαλιά της κλαίγοντας.

Χιλιάδες ζωές έσωσε ο κ. Καθηγητής την δική του όμως την άρπαξε ο ιός της Κίνας με αποτέλεσμα να αφήσει πίσω του μια ανείπωτη συμφορά και ένα μεγάλο ψυχικό κενό σε χιλιάδες ανθρώπους ιδιαίτερα στους Ρόδιους που δύσκολα θα ξεχάσουν αυτόν τον δυσβάστακτο πόνο που όλοι οι Δωδεκανήσιοι νοιώθουν να τους πνίγει όπως μου γράφει σήμερα (8-5-2020) ημέρα θανάτου του Καθηγητή και ο Ρόδιος καλός μου φίλος κ. Μιχάλης Παρασκευάκης το ηλεκτρονικό μήνυμα του οποίου, όπως μου το έστειλε, παραθέτω πιο κάτω.

**8 Μαΐου 2020 / 9:43 π.μ.
Μιχάλης Παρασκευάκης.**

Καλημέρα κ. Αθανασίου.

Μόλις πληροφορήθηκα ότι πέθανε ο Γιατρός κ.Κρεμαστινός και επειδή ήταν φίλος σας σκέφτηκα να σας ενημερώσω. Αυτό που εγώ μπορώ να πω για τον Άνθρωπο είναι ότι έφυγε

από την ζωή ένας Άνθρωπος που τίμησε την επιστήμη, τον Κοινοβουλευτισμό και την πολιτική. Ένας άνθρωπος, που σαν αυτόν λίγοι, στήριξαν τη Δημόσια Υγεία και άφησαν παρακαταθήκη, σημαντικό έργο στις υποδομές της Υγείας. Πάνω από

όλα όμως έφυγε ο Άνθρωπος που αποτέλεσε υπόδειγμα πολιτικού με τις κοινωνικές του ευαισθησίες και την προοδευτική του σκέψη. Η Πολιτική ζωή της χώρας, η γενέτειρα του Δωδεκάνησος αλλά και η Ιατρική επιστήμη από σήμερα θα είναι δυστυχώς φτωχότερες.

Αυτά μου γράφει ο φίλος μου Μιχάλης Παρασκευάκης στα οποία εγώ δεν δύναμαι για τον Κρεμαστινό να συμπληρώσω τίποτε και τούτο γιατί θεωρώ τον εαυτό μου πολύ μικρό στο να δυνηθώ να περιγράψω εκείνον τον μεγάλο μας γιατρό και Άνθρωπο που στο άκουσμα του θανάτου του πολλοί δάκρυσαν και πολύ αβάστακτα πόνεσαν.

Κυρία Τζένη Κρεμαστινού και λοιποί συγγενείς του υπέροχου Ανθρώπου και επιστήμονα. Φλοι Δωδεκανήσιοι, φίλοι Ρόδιοι, φίλοι Αρχαγγελίτες και συνέλληνες. Σε όλους σας, ναι σε όλους σας, (μας) και επειδή απο καρδιάς πιστεύω ότι σας έχει στοιχίσει η απώλεια αυτού του καλού

ανθρώπου μας επιτρέψτε μου να σας απευθύνω και τα δικά μου θερμά συλλυπητήρια για τον επιστήμονα που χάσαμε από ένα τόσο δα μικρό και αόρατο μικρόβιο το οποίο και αυτόν τον γίγαντα της καρδιολογίας κυριολεκτικά πολύ βασάνισε και στο τέλος τον σκότωσε.

Σεβαστέ-για μένα και για πολλούς άλλους - κ. Καθηγητά, ανθόσπαρτη να είναι η στράτα σου .Για τη δασκάλα σου όμως που είναι απαρηγόρητη μου λέει αυτά τα λόγια να σου πω.

«Στο καλό αγαπημένε μου Τζιμάκο και εκεί που θα βρεθείς ασφαλώς και θα χαρείς-άσχετο αν εμείς όλοι μας εδώ κλαίμε- γιατί θα συναντήσεις τους σεβαστούς σου γονείς που τόσο σε αγαπούσαν και σε καμάρωναν, στο καλό, στο καλό, Τζιμάκο μου»

Κύριε Καθηγητά, τι άλλο μπορώ εγώ να προσθέσω από το να ευχηθώ :ΑΙΩΝΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΝΗΜΗ ΣΟΥ.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Σημείωση: Σήμερα 14-5-2020 δημοσιεύεται στις εφημερίδες «ΡΟΔΙΑΚΗ» και « ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ».